

titel **Debat in evangelisch Engeland over homorelaties**

ondertitel

auteur Steve Chalk en Evangelische Alliantie UK
achtergrond Evangelicaal
bron De Nieuwe Koers en www.eauk.org
jaartal 2013
thema

In april 2013 publiceerde de redactie van De Nieuwe Koers een artikel van de Engelse predikant Steve Chalk, die met zijn pleidooi voor inclusief kerk-zijn met inbegrip van het geven van ruimte aan kerkleden met een homoseksuele relatie, begin 2013 in de evangelicale wereld in Engeland veel opzien baarde. Zo maakte bijvoorbeeld de Evangelische Alliantie van Engeland bezwaar tegen het beroep op de Bijbel waarmee Chalke zijn opvatting ondersteunde. De (Engelstalige) reactie van Steve Clifford (directeur van de EAUK) is te vinden onder het artikel van Steve Chalke. Daarin is ook een link te vinden naar een uitvoeriger reactie.

Chalke: 'Homoseksuele mensen niet behandelen als paria's'

Ook deze week (voorjaar 2014) weer volop in het nieuws: gelijke rechten voor homostellen. Steve Chalke, een bekende evangelische voorganger in Engeland, liet zich recent uit over homoseksualiteit.

Dit artikel gaat niet over het openstellen van het huwelijk voor stellen van gelijke sekse, waaraan een flink aantal controversiële en complexe discussies vast hangt. Ik ben bang dat die discussies over het homohuwelijk maken dat de echte vraag voor de Kerk uit het zicht verdwijnt. Die echte vraag gaat over de aard van inclusiviteit. Ik ben ervan overtuigd dat alleen als we als christelijke gemeenschap ons op die vraag richten, dat we wijze antwoorden zullen vinden...niet alleen wat betreft het homohuwelijk, maar ook bij andere vragen over de houding van de Kerk ten opzichte van homoseksuele mensen. Dit artikel schrijf ik zowel gedreven als angstig. Gedreven, omdat naar mijn inzicht principes rond rechtvaardigheid, herstel en inclusiviteit dicht bij het hart van Jezus' boodschap liggen. Angstig omdat ik weet dat velen de Bijbel zo begrijpen dat homoseksualiteit, onder alle omstandigheden, een zonde is of 'minder dan God het heeft bedoeld'.

Sommigen zullen denken dat ik de Bijbel loslaat, dat ik niet langer een evangelicaal ben. Niettemin, ik heb mijn visie niet gebaseerd op een minachting voor de autoriteit van de Bijbel, maar door met het onderwerp te stoeien en het biddend te overdenken, al zoekend naar het serieus nemen van die Bijbelse autoriteit.

Wisselende seksuele contacten beschadigen en onteren mensen altijd. Uitingen van seksualiteit die op jezelf gericht zijn, homoseksueel of heteroseksueel, weerspiegelen nooit Gods trouw, genade en zelfopofferende liefde. Alleen een permanente en stabiele relatie, waarin respect en trouw centraal staan, kan de veiligheid bieden waarin welzijn en liefde kunnen gedijen.

Geen alternatief aangeboden Een tragisch gevolg van het feit dat de kerk in het verleden trouwe, homoseksuele relaties heeft afgewezen, is dat we er niet in geslaagd zijn een alternatief te bieden voor hoe homoseksuele mensen met hun seksualiteit moeten omgaan, behalve dan voor degenen die de gave van celibatair leven hebben gekregen. Op die manier hebben we mensen kwetsbaar en geïsoleerd losgelaten. Als we weigeren om homoseksuele mensen ruimte te geven om in stabiele, liefdevolle relaties te leven, veroordelen we ze tot levens vol eenzaamheid, geheimhouding en angst. Het één ding om kritisch te zijn op een losbandige levensstijl, maar zou de kerk daarnaast niet moeten overwegen om positieve vormen voor permanente, monogame homoseksuele relaties te ontwikkelen?

In de herfst van 2012 heb ik een samenlevingscontract van twee geweldige homoseksuele christenen opgedragen en gezegend. Waarom? Niet om traditionele opvattingen rond het huwelijk te bekritisieren, helemaal niet, maar om deze mensen te geven wat ik ook aan anderen zou geven: de liefde en ondersteuning van onze lokale kerk. Te vaak hebben mensen die wilden beginnen aan een monogame, homoseksuele relatie ondervonden dat ze werden gestigmatiseerd en uitgesloten door de lokale kerk. Ik ben tot de overtuiging gekomen dat dat onrechtvaardig is en niet in lijn met Gods karakter zoals we Hem door Christus hebben leren kennen. Ik laat aan anderen de discussie over of een samenlevingscontract met een zegen hetzelfde gewaardeerd moet worden als een huwelijk,

maar ik geloof in ieder geval dat de kerk een door God gegeven verantwoordelijkheid heeft om de mensen te omarmen die al zo vaak hebben ondervonden dat ze worden buitengesloten.

Van oudsher is gepropageerd dat de aanwijzingen in het Oude en het Nieuwe Testament rond homoseksualiteit onweerlegbaar zijn en dat daardoor elke poging om die aanwijzingen opnieuw te interpreteren verraad pleegt ten opzichte van de Bijbel. En toch kan het zijn dat het anders ligt.

Voor velen is het tweede scheppingsverhaal in Genesis (Genesis 2:4-3:24) een belangrijk gegeven. Dat is ook het verhaal waar Jezus later aan refereert in Mattheüs 19:5: "Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich hechten aan zijn vrouw, en die twee zullen één worden" (Genesis 2:24).

Heeft de auteur van Mattheüs daar de visie willen vastleggen dat alle levenslange relaties uitsluitend heteroseksueel moeten zijn, omdat dit is vastgelegd in de schepping? Of is dit simpelweg een gangbare illustratie en ligt de crux van dit verhaal bij een ander punt? Als het eerste het geval is, dan is het wellicht

Dit document is gedownload van <http://www.homoindekerk.nl>

terecht om homoseksuele seks, zelfs in een levenslange relatie, te zien als iets 'wat minder is dan Gods ideaalbeeld' en om te stellen dat mensen die niet heteroseksueel zijn 'hersteld' moeten worden. Maar als de crux ergens anders ligt, maakt deze toen gangbare illustratie dan wel iets duidelijk over het ideaalbeeld? Of moeten we dat benaderen zoals het feit dat de meeste mensen rechtshandig zijn en dat dat niets zegt over het tekortschieten van mensen die linkshandig worden geboren? Als dat zo is, dan is geen van de eerdere kwalificaties rond 'ideaalbeeld' en 'herstel' passend, dan hebben die kwalificaties veel onnodige pijn en soms enorme tragedies opgeleverd.

De meeste christenen zijn terecht terughoudend om Gods oordeel over Sodom en Gomorra (Genesis 19) te gebruiken voor discussies rondom homoseksualiteit. Veel mensen stellen nu dat dat verhaal vooral gaat over onverschilligheid richting anderen en het sociale onrecht van de inwoners; meer dan dat dat verhaal dient om iets te zeggen over homoseksualiteit.

Veel christenen zijn zich bewust van de lastige culturele issues en dubbelzinnigheden die spelen als we de Joodse wet in Leviticus willen begrijpen. De oude benadering om de wet in drie delen te splitsen (ceremonieel, burgerlijk-sociaal en moreel) waarbij we de eerste twee in deze tijd los kunnen laten, zijn aantoonbaar te simpel. Leviticus 20:13 mag dan stellen: "Wie met een man het bed deelt als met een vrouw, begaat een gruweldaad. Beiden moeten ter dood gebracht worden en hebben hun dood aan zichzelf te wijten." Als je deze wet wilt opvolgen, is het volgende hoofdstuk (Leviticus 21:16-23) nogal slecht nieuws voor hoe we met gehandicapten moeten omgaan: "Als een van je nakomelingen een gebrek heeft, mag hij niet aantreden om voedsel aan te bieden aan zijn God. Dat geldt voor alle komende generaties."

Dan heb je de Nieuwtestamentische teksten over homoseksualiteit (in Romeinen 1:26-27, in 1 Korintiërs 6:9-11 en 1 Timoteüs 1:9-11). Afhankelijk van het Bijbelcommentaar dat je kiest kun je dan negatief of juist wat positiever kijken naar trouwe, homoseksuele relaties. Een groeiend aantal evangelicale Bijbelgeleerden stelt dat het waar het Nieuwe Testament spreekt over homoseksuele praktijken, nooit de stabiele homoseksuele verbintenissen zoals die tegenwoordig bestaan bedoeld kunnen worden. Van dat type homoseksuele relaties wisten ze destijds niets. Homoseksuele praktijken waren altijd verbonden met vreemdgaan en wilde, occulte seksfeesten. Niettemin, hoe we deze teksten ook interpreteren, nergens bevestigt de Bijbel echt dat er ruimte is voor homoseksuele relaties. Kunnen we liefdevolle, trouwe, homoseksuele relaties dan ooit als Bijbelgetrouw zien? De hele Bijbel doet ertoe. Maar de centrale vraag is, hoe we de Bijbel goed interpreteren.

Exegese en hermeneutiek Soms doen interpretaties van minderheden er decennia over om uiteindelijk door de meerderheid geaccepteerd te worden. Toen Copernicus ontdekte dat de zon – en niet de aarde – het centrum van ons zonnestelsel vormde, werd de Bijbel door Luther, Calvijn, de Katholieke Kerk en vele anderen gebruikt om Copernicus te veroordelen. Waarom? Omdat de criticasters van Copernicus niet voorbij de exegese van de Bijbeltekst konden kijken...het echte probleem was hun hermeneutiek.

Exegese en hermeneutiek zijn twee essentiële gereedschappen om de Bijbel te begrijpen. Daar waar exegese kijkt naar de structuur en betekenis van de tekst zelf, en naar de nuances van de taal, daar graaft de hermeneutiek een laag dieper en kijkt naar wat erachter ligt, naar de culturele en sociale ideeën van de schrijver en zijn toehoorders.

Een centrale uitdaging van de Kerk – die vaak niet gezien wordt – is dat de Bijbel niet het definitieve antwoord geeft rond heel wat zaken die te maken hebben met inclusiviteit en waar christenen vervolgens mee geworsteld hebben. Laten we twee voorbeelden bekijken.

Er zijn verschillende teksten in het Nieuwe Testament die helder zijn over de rol van vrouwen in de christelijke gemeenschappen. In 1 Timoteüs 2:11-15 staat: "Een vrouw dient zich gehoorzaam en bescheiden te laten onderwijzen; ik sta haar dus niet toe dat ze zelf onderwijst of gezag over mannen heeft; ze moet bescheiden zijn. Want Adam werd als eerste geschapen, pas daarna Eva. En niet Adam werd misleid, maar de vrouw; zij overtrad Gods gebod. Ze zal worden gered doordat ze kinderen baart, als ze tenminste volhardt in het geloof, de liefde en een heilige, ingetogen levenswijze."

In 1 Korintiërs 14:34-35 schrijft Paulus: "Vrouwen moeten gedurende uw samenkomsten zwijgen. Ze mogen niet spreken, maar moeten ondergeschikt blijven, zoals ook in de wet staat. Als ze iets willen leren, moeten

ze het thuis aan hun man vragen, want het is een schande voor een vrouw als ze tijdens een samenkomst spreekt.”

Er zijn vele populaire en vele stevige theologische pogingen gedaan om deze aanwijzingen van Paulus te verzachten. Sommige zeggen dat deze verzen later aan de Bijbelboeken zijn toegevoegd, of dat ze specifiek gericht zijn op bepaalde gemeenschappen en gaan over bepaalde vrouwen. Anderen zeggen dat deze teksten tegengesproken worden door Romeinen 16, waar Paulus zegt 'ik beveel onze zuster Febe bij u aan, die in dienst staat van de gemeente in Kenchreeën'. En Paulus groet later Andronikus en Junia en zegt daarbij 'die als apostelen veel aanzien genieten'.

Wat betreft Junia: hoewel sommigen suggereren dat Paulus' begroeting haar als een apostel noemt, is er overweldigend bewijs dat die zin simpelweg betekent dat Junia werd 'gewaardeerd door' of 'enorm gerespecteerd door' de apostelen.

Wat betreft Febe gebruikt het Nieuwe Testament het woord 'diaken' (dienaar) om te refereren aan mensen die naast de oudsten een lokale kerk dienen (zie Filippenzen 1:1). In 1 Timoteüs 3 staat dat vrouwen deze secundaire rol kunnen vervullen, maar staan ook de enorm mannelijke eisen voor oudsten (vers 1-7)!

Aan het absolute en universele karakter van de aanwijzingen van de apostelen rondom vrouwen valt niet eenvoudig te ontkomen.

Hoewel dit is ingegeven door een prijzenswaardige motivatie om inclusief te zijn, zorgen de argumenten om deze compromisloze aanwijzingen te verzachten onbedoeld vooral voor het uit het zicht raken van de echte vragen - vragen rond bredere hermeneutiek in plaats van simpele exegese.

Het grootste deel van de christenen ziet nu dat vrouwen kunnen, en moeten, onderwijzen en leiding geven. Hoe zijn we zover gekomen, terwijl het Nieuwe Testament dat op het eerste gezicht verbiedt? "Het is cultureel bepaald" zeggen we dan. Maar als dat zo is, waarom zien we dan het vraagstuk rond de rol van vrouwen als 'cultureel' en het vraagstuk rond homoseksualiteit niet? Als we stellen dat de manier waarop we vandaag de dag denken over vrouwen zo verschillend is van de tijd van het Nieuwe Testament, en dat het daarom OK is om die teksten te negeren...dan begeven we ons op glad ijs. Als we 'vandaag de dag' maken tot onze geestelijke norm, dan zet ons dat op het spoor van relativisme. Het zou onze trouw aan Christus moeten zijn die maakt dat Christus ons referentiepunt blijft.

Laten we een ander voorbeeld nemen. Hoe kwam het dat de hele kerk iets geloofde dat zo op gespannen voet staat met de Bijbel? William Wilberforce en zijn vrienden werden door enorme groepen kerkelijken veroordeeld toen hij vocht voor afschaffing van de slavernij. Ze werden weggezet als liberaal en onbijbels vanwege het 'bewust loslaten van de autoriteit van de Schrift'. Op basis van simpele Bijbelse exegese zaten de criticasters van Wilberforce inderdaad goed.

Het Oude Testament beveelt het houden en handelen in slaven niet alleen aan, het stelt ook regels voor de praktijk ervan (Leviticus 25:44-46). Hoewel het Nieuwe Testament een humanere vorm van slavernij propageert, faalt het Nieuwe Testament in het laten horen van een duidelijk protest tegen slavernij. Natuurlijk staat in Galaten 3:28: "Er zijn geen Joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen of vrouwen – u bent allen één in Christus Jezus." Maar deze tekst is net zomin een oproep tot afschaffing van slavernij als het dat is voor de opheffing van seksen of van nationale identiteiten.

Hoe kwamen Wilberforce en zijn vrienden dan tot hun conclusies? Dat kwam door hun visie op de juiste interpretatie van de Schrift, door hun hermeneutiek. Ze zagen dat de Bijbelse schrijvers niet blind dicteerden wat God hen opdroeg, maar dat hun persoonlijkheid, culturele en sociale visies meespeelden in het ontstaan van hun geschriften. In plaats van dat Wilberforce en consorten zich baseerden op geïsoleerde bewijsteksten uit de Bijbel, bouwden ze hun overtuiging op een diepere feeling met wat zich door de Bijbel heen ontwikkelde – dat is het kompas dat ook Jezus gebruikte om in zijn tijd radicaal inclusief te zijn ten opzichte van vrouwen en sociaal uitschot. Hij daagde de sociale normen en orthodoxie van zijn tijd enorm uit.

Niet één stem De Bijbel spreekt niet altijd met één stem. Het Nieuwe Testament ontwikkelt bijvoorbeeld nieuwe lijnen op het vlak van de behandeling van slaven, vrouwen en homoseksuele mensen ten opzichte

van het Oude Testament. Hoewel het houden van slaven nog steeds wordt aangemoedigd, wordt de handel in slaven veroordeeld (zie b.v. 1 Timoteüs 1:10). Hoewel vrouwen nog steeds ondergeschikt zijn aan mannen, genieten vrouwen wel van een grotere vrijheid. En hoewel permanente, homoseksuele relaties nog steeds niet ondersteund worden, gaat het niet langer over de doodstraf.

Als ik gebruik maak van mijn hermeneutische bril, dan zie ik dat de Bijbel de weergave is van een oud en continu doorgaand gesprek, waarin allerlei eensluidende en soms verschillende stemmen bijdragen aan het stapsgewijs groeiende plaatje van het karakter van Yahweh; die alleen volledig zichtbaar werd in Christus.

Het christendom gaat niet over een boek, maar over een persoon die het Woord van God werd in het vlees. Het proces waarbij we de bedoelingen en het karakter van Yahweh ontdekken, zoals dat zichtbaar werd in Jezus Christus, is een doorgaande taak voor elke generatie.

Hier is mijn vraag. Zouden we niet dezelfde principes die we al hebben gebruikt voor de rol van vrouwen, slaven en vele andere zaken moeten gebruiken voor onze visie op permanente, trouwe, homoseksuele relaties? Zou het niet inconsequent zijn om dat niet te doen?

Wat moeten we ermee aan dat we wat betreft de rol van vrouwen in de Kerk (ondanks het argument in 1 Timoteüs 2 over de scheppingsorde) de ene benadering kiezen, en ondertussen verwerpen we de acceptatie van trouwe homoseksuele relaties omdat dat de scheppingsorde geen recht zou doen? Heeft deze pick & choose benadering van het Nieuwe Testament niet meer te maken met onze sociale conditionering en onze culturele vooroordelen dan met het oprecht stoeien met de teksten?

Een pastoraal betoog Waarom ben ik hierover zo gepassioneerd? Omdat de levens van mensen op het spel staan. Vele studies laten zien dat zelfmoord onder homoseksuele mensen veel vaker voorkomt, vooral onder jonge mensen. Kerkleiders gebruiken die statistieken soms om te beweren dat homoseksualiteit ongezond is, terwijl het stigmatiseren van homo's door de kerk veel vaker de oorzaak is van deze zelfmoorden.

Ik geloof dat als we homoseksuele mensen behandelen als paria's en hen buiten onze gemeenschappen en kerken duwen, als we mensen vooroordelen voor wat ze zijn, als we ze onze zegen ontzeggen als ze zich committeren aan levenslange trouwe relaties, dan zorgen we ervoor dat ze twijfelen of ze wel kinderen van God zijn, gemaakt naar zijn beeld.

Ik sta voor een moeilijke keuze; een keuze tussen de momenteel dominante visie op wat de Bijbel ons hierover zegt en de visie die naar mijn eerlijke overtuiging werkelijk in de Bijbel verscholen ligt. Dat is waarom ik er openlijk over schrijf en spreek, naar ik hoop genadevol, om een betrokken, respectvol en eerlijk gesprek aan te moedigen, wat ertoe kan leiden dat onze kerken echte bakens van inclusiviteit worden.

Ik begrijp dat er mensen zijn die hier anders over denken. Ik respecteer ruimhartig hun recht om met me van mening te verschillen, zoals ik ook hen probeer te respecteren. Ik geloof niettemin dat ik ben geroepen als leider van een kerk om ondersteuning, bescherming en zegen te bieden aan duizenden jonge mensen; in de naam van Christus, de koning van gerechtigheid, verzoening en inclusiviteit, die ieder van ons roept uit de eenzaamheid naar de vreugde van trouwe relaties.

Tolerantie is trouwens niet hetzelfde als Jezus-gelijkende-liefde. Jezus-gelijkende-liefde roept ons op om méér te doen dan tolereren: om voor de ander dezelfde vrijheid, respect en gelijkheid te realiseren als voor onszelf. We moeten wegen zien te vinden om (ook formeel) de mensen te ondersteunen en bemoedigen die een trouwe homoseksuele relatie wensen of kiezen, evenals in hun bredere rol binnen het lichaam van Christus.

Er zullen nog heel wat discussies volgen. Mijn hoop is dat we ongeacht de uitkomst van die discussies en ongeacht onze eigen mening hierover, dat we als christenen praten over wat in mijn ogen de centrale vraag is: hoe ziet echte, Christus-gelijkende inclusiviteit eruit?

Bron: www.oasisuk.org/inclusionresources/Articles/MOIabridged

Dit document is gedownload van <http://www.homoindekerk.nl>

The Bible & Homosexuality: a response to Steve Chalke

A response to Steve Chalke's article in *Christianity* magazine.

Statement from Steve Clifford, general director, Evangelical Alliance:

Steve Chalke is a friend of mine. We go back many years. I am convinced that when the history of the Church in the UK is written, Steve's contribution over the last 25 years will be recognised as profoundly significant. So with this as a backdrop I am writing my response to Steve's article in *Christianity* magazine. While I understand and respect Steve's pastoral motivations, I believe the conclusions he has come to on same-sex relationships are wrong.

It is with both sadness and disappointment that I reflect on how Steve has not only distanced himself from the vast majority of the evangelical community here in the UK, but indeed from the Church across the world and 2,000 years of biblical interpretation.

Steve has raised issues which touch on deep areas of human identity. At a Soul Survivor seminar last summer, a Baptist minister who lives with same-sex attraction introduced his talk to a marquee full of young people by indicating that he would love to find a theology in the Bible which would support a sexually-active gay life. But, he said: "I've come to the conclusion that it is not there and I don't want to live in rebellion to the one that I love." This pastor is just one of tens of thousands of Christians who have come to the conclusion that sex was designed by God to be expressed within a committed relationship for life between a man and a woman - we call this marriage - and have chosen to live a celibate life.

Steve Chalke's challenge to historic biblical interpretation is in danger of undermining such courageous lifestyle decisions. Last year, the Evangelical Alliance produced a resource for leaders entitled [Biblical and Pastoral Responses to Homosexuality](#) – put together by a commission of eight and peer reviewed by 40. I trust this resource reflects a considered, gracious and mature response. It follows on from the highly respected *Faith, Hope and Homosexuality* book produced some 14 years ago, combining a clear and succinct statement of biblical teaching on marriage and sexuality. It expressed regret for the Church's past and present failure in relation to the lesbian and gay community. Realistically and honestly, it engages with real-life scenarios to help Christians, and especially pastors and others in Christian ministry, discern how we can speak and live the truth in love.

Generations of Christians have faced the challenge of making the gospel relevant within their cultural settings. The danger we all face, and I fear Steve has succumbed to, is that we produce 'a god' in our own likeness or in the likeness of the culture in which we find ourselves.

Steve's approach to biblical interpretation allows for a god in the likeness of 21st century Western-European mindsets. His call for "Christ-like inclusion" is not radical enough in its inclusiveness. We all come to the gospel in our brokenness, with an attachment to things, self-centeredness, addictions, fears and pride. We all need a saviour in every area of our lives, including our sexuality. We all live with pain. The radical inclusiveness of the gospel means we are all welcomed. In a wonderful grace-filled process we find repentance and forgiveness and Christ commits himself through the work of the Holy Spirit to bring transformation to our lives - a life-long process.

This is the radical inclusiveness I believe the gospel offers to all of us. God doesn't leave us on our own, He promises to work in us, to bring us into our ultimate goal which is His likeness.

Inevitably Steve's article will open again the conversation on human sexuality. But as we have this discussion let's remember that Jesus requires us to disagree without being disagreeable. We must listen honestly and carefully to one another, being courteous and generous. In 1846, our [Evangelical Relationships Commitment](#) was created to guide us in our relationships with other Christians – especially those we disagree with.

Dit document is gedownload van <http://www.homoindekerk.nl>

I have also written [a more detailed reflection](#) on this issue, and I would also encourage you to read [this article on biblical interpretation](#) by Steve Holmes, an Evangelical Alliance Board member who heads up our Theology and Public Policy Advisory Commission (TAPPAC).

Bron: <http://www.eauk.org/church/stories/the-bible-and-homosexuality.cfm>

Dit document is gedownload van <http://www.homoindekerk.nl>